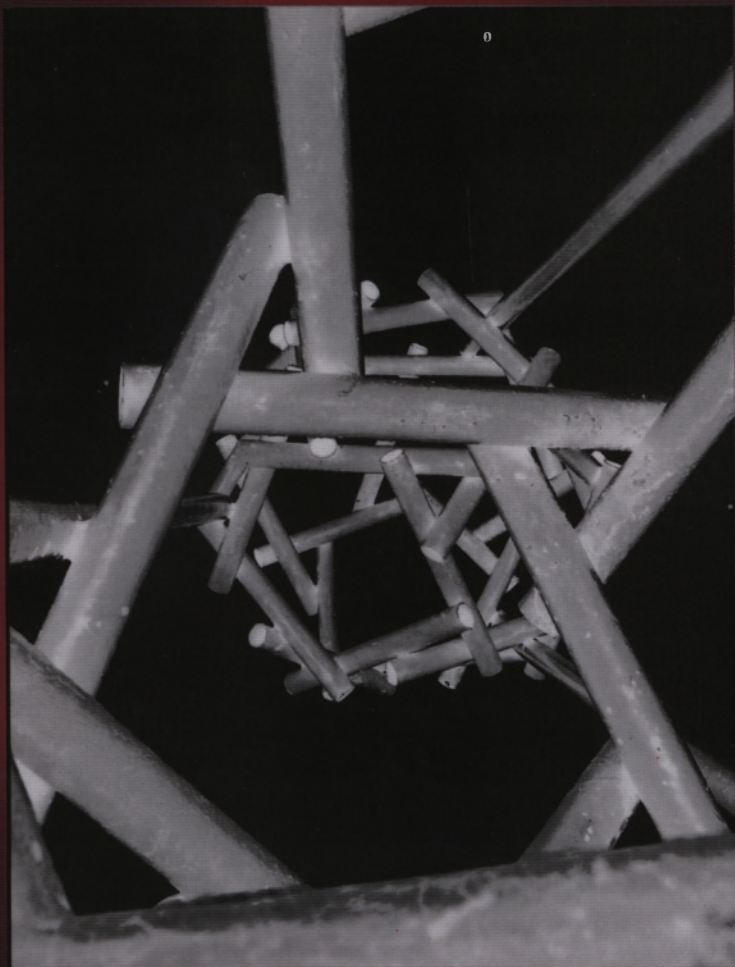

BURJÁN EMIL

BÜNBUMERÁNG

Burján Emil

BŰNBUMERÁNG

Burján Emil

BÜNBUMERÁNG

VERSEK

2002/2003/2004.

Burján Emil

Státus Kiadó
Csíkszereda, 2005

A fedőlapot tervezte a szerző
saját, Altius című térplasztikájának fényképét felhasználva

Kiadja a Státus Könyvkiadó
Felelős kiadó: Birtók József igazgató
Ro-530100 Csíkszereda (Miercurea-Ciuc)
Majláth Gusztáv Károly tér 4/A/8
Tf/fax: 004/0266/310-486, Tel: 0744/593-324
www.status.com.ro
office@status.com.ro

Készült a Státus Nyomdában, 2005-ben
Tiparul executat sub comanda nr. 55/2005
la Imprimeria Status, Miercurea-Ciuc

ISBN: 973-8311-81-0

NAPFOLT

Életté szerveződött időnk időtlenségbe fojt.
Hátrányokban előnyök? Múltunk jövőnkkel
összeforrt.

Ki ellen kéne győznöd? Szikrázó úri fény alatt
még nincsről nincstre röpköd társtalanul a gondolat:
életté szerveződött időn időtlenség az Úr
S egy napfolt, mint az ősköd magánya, új
magányba fúl.

(2002. I. 6.)

TÁVLAT

Különös táj a Semmi, különös
hiányok szállnak rajta át, külön
magányok folttalan árnyékaként,
képtárfala a Soha, kinövi
a maga kereteit, címe nincs,
fantáziává fakul távlata.

Különös táj a Semmi és Soha.

(2002. I. 13.)

HAT

Minden tudomány az időé.
Ha van, csak időtudomány van.
Mégsem nemesíthet idővé
az egyetemes tanulásban?

Ezért nincs teljes magyarázat:
a kozmikus tudás tudatlan!
Teremtésen kell túlra lássak
és hat halált hordok magamban.

(2002. I. 28.)

PÁRHUZAM

Időnk „Semmit” időtlenít
s a „Semmi” időt semmisít.
E párhuzam a buborék
kozmoszokat feszíti szét,
így lélegzik egymáson át
sok élve is haló világ:
körré kódolt évszakaink
mélyén gyász és öröm kering,
lűktető hiányuk olyan
úr, ahová jövőnk zuhan
történelemként, amely év-
ezredekét hamvasztva ég,
ezért minden napunk kicsit
halálugrás a nihilig.

(2002. II. 10.)

HALMAZ

Nem tudni, mikor és miért,
a csend a csönddel összeért,
mint alkonyattal szürkület
a süllyedő ég alj felett.
Látványtalan s hang nélküli
az érzés, mint a titkai,
sugall, ahogy a vak tükör
álló zenéje tündököl
és kint és bent világüres
visszhangtalansággal neszez.
Valós tartalmú, vagy hamis,
az érzés sejt és sejtve hisz
s e virtuális halmazon
eligazít a fájdalom.

(2002. II. 28.)

ÁTFEDÉS

Egymásban ébred a világ,
a lélek és az álom,
mindig más-más időben és
egy mindig másik ágyon.

Hogy mikor és éppen melyik
egyben alszik a három?
Talán az átfedés miatt
soha ki nem találom.

(2002. III. 3.)

BALZSAM

„Rakéták” és „aknamezők”
sűrítik bennünk az időt:
függőleges pillanatok
röptetik a gondolatot
s a dolgosabbja szétpörög
a tárgyak és tények között ...
Pórusainkba égetett
szimultán ellentétüket
balzsamként hordjuk, mint örök
feltámadásba merülők.

(2002. III. 4.)

IMA

Úszunk lélegzetünkkel a
nihil hullámain,
velük nem békülhet soha
a búvárpumpaszív.

Gondolatunkkal buborék-
talanul süllyedünk
s ima gyanánt a kerek ég
átszínezi az űrt.

(2002. III. 8.)

TALÁLMA NY

Van-e, lesz-e olyan találma ny,
amely nem gyengébb a halálnál,
nincs vegyi bomlásnak kitéve,
mint a szerelmek hava-éve,
az gyógyítson, ami erősebb
a létnél is, mert az idő seb,
fénysikólyokban halkuló kín,
s azt látjuk csak, hogy ez az árva
térvégtelen bosszút sem áll a
feltámadás megálmodóin.

(2002. III. 5.)

MAJD NEM

Hóhullásként átszítál
rajtam a jelen,
ez a teljes láthatár
tisztá szerelem.

Nem lebeg a súlytalan
űr és nem pörög,
mégis minden szétzuhan,
szinte szédülök.

Majd nem hóhullás vagyok,
már-már hópehely,
vagy még ennél sem nagyobb
tűnő égi jel.

(2002. III. 12.)

BÉKE

A nihil alagútjai
között a nincs a kapcsolat,
mit átrobbant a gondolat
és ellentétükben hiszi,
tehát magában, zenei
látványban-szóban, titkukat.
Rejtély rejtélyeket kutat
bár sejthetetlent sejteni,
mint délibábot délibáb,
két kergetőző színnyaláb
tükörvisszhangját legalább,
mert minden volt-van-lesz csak a
 kozmikus felejtés pora.
(Béke? saját? poraira?)

(2002. III. 16.)

SZABÁLY

Feltámadásra kodolt szellemünk
anyagtalanná éteriesült.

Míg részeit eszi a Nagy-Egész,
minden születés újjászületés.

Nemlét-parancsú Egy-Örök szabály,
hogy „létező világ: halált zabálj!”

Egy-Örök-Nagy-Egész mélyén a szellem
nem-dolgozva dolgozna maga ellen.

(2002. III. 17.)

JÉG-TŰZ

Rákérgesülnek aurádra
az úri semmi jegei
és álmaidat éteri
csillagtűzekkel glóriázva
világod túlvilág is, egymást
áthatják, mint a kívül s a bent,
meglopva jég-tűz végtelent,
hogyan bennük is a hitredet lásd.

(2002. III. 19.)

ÁRAPÁLY

Talán káoszra nevezik
a lét-nemlét áramait,
cikáznak, mint a fájdalom,
amely egy gócba összenyom
mindennel s rögtön szerteté.
Gyógyítanak a szerepcserék,
álom- s ébrenlét árapály
játszik a tájjal és velem:
nő végtelenné lelki táj,
fogy lelki tájjá végtelen.
A nincs a vannal frigyre lép
és káosz fújja szerteszét.

(2002. III. 23.)

ITT-OTT

Több születés vagy több halál?
Az idő merre gravitál?

A káosz lesz-e káoszabb,
vagy a végtelen kozmosz: agy?

Múlik a gyász társtalanul
s az élet életet tanul?

A kozmosz itt, a káosz ott,
mint csendek és kis dallamok,
egymás szívében feldodog.

(2002. IV. 19.)

KÖDFAL

Mit olvashat az űri fény
az Ősködök falán?
Ott is virágzik a remény?
Itt szebb-e a magány?

És hol van időszakadék,
nálunk, vagy Rajta túl?
Hová pazarol több ígét
(szeretetet) az Úr?

(2002. IV. 21.)

LOMBIK

Föld-Anyánkat a Mindenség foganta
és nagy kísérletül az Úr-Üveg-
Lombik-Létezés párol életet.
Termékeny csendjüket érzem nyaranta.

(2002. V. 7.)

NYOLC KÉRDŐJEL

Mi suhan el a gondolat
Mindenség-fókusza alatt?

Szivárványívén hangjegyek?
Szoprán-sziporkás reggelek?

Nem beteg-e ez a világ,
ha gyógyszerrel vészeliük át?

Mikor a tudat meztelen,
kitapogat a szerelem?

Elnyűhetetlen vértézet
a tiszta lelkiismeret?

Felszivárványló látomás
is az egyetemes tudás?

Kérdőjel minden gondolat,
amelynél nincsen igazabb?

(2002. V. 11.)

EGZOTIKUM

Nincs a jóságnál egyszerűbb:
csillagunk lelke idesüt
és éteribb sincs, mint az ózon,
paplanként vele takarózom.

Be is rendezkedhetsz, hiszen
az úr kényelme végtelen.
Boldogság-e, ha ki se látszol
a szépség egzotikumából?

(2002. V. 11.)

NEVER MORE

Sehonnantól sehováig
elkísér a „Sohasem”.
Percnyi sorsunk felszikrázik,
mert a fele szerelem.

De a szellem (nem teremtet
őszalóság és örök)
lehel minden műbe lelket
és megáldja a jövőt.

Néha fáj, hogy a világ így
billen, mint az életem.
Sehonnantól sehováig
megszentel a „Sohasem”.

(2002. V. 22.)

FÓKUSZ

Csillagirányok éjszakánkat
szétszabva fényfókuszba zárnak.
Sziporkáikra gondolatnyi
létünk milyen választ tud adni,
vagy látomást olyan jövőről,
melyet a múlt magába őriz?

(2002. VI. 3.)

CSENDÉLET

Idővak sorsom elvirul
dőlt váza virágaiként,
hiába imádom a fényt,
aszal már láthatatlanul.

(2002. VI. 10.)

1X1

Ha betegség az élők börtöne,
a testi élet-halál börtön-e?
Mi a Teremtést lélegző nihil?
Tehát mivé porladsz, gyergyói sír,
nyolc dédszülőmé? Bennem lelkivé...
(A hant-szelíd szülőföld: táltosé?)
Érzelmek összege lázadás
helyett egy végesincs beavatás?
Van emberi s isteni mérce? Csak
az egyszeregy s a tízparancsolat!

(2002. VI. 13.)

EGY

Letáboroztak minket az Idők itt
és felmorzsolnak lassan a Terek,
szenvedjük közös Történelmüket,
tragédiánkért a „Semmi” dicsőít.

Lehet, hogy egy a Lélek és
a Nem-Kozmikus Lebegés?

(2002. VI. 16.)

TÖBBLET

Milyen jó az a régi-régi csend,
amely a szobrokon fel-feldereng,
visszfényeik közé menekülök,
múltak látványát szomjazzák jövők.

Miféle múltak hogyan ötvöződnek?
Miféle múltak ötvözik jövőnket?
Mélyülő távlat parttalan gyönyörnek?
Örök siker bennük a lelki többlet?

Ha a Mindenség szétporló jelen,
szétporló Mindenség a jelenem.
Jövöm és múltam benne kavarog
és egyre tisztább, színesebb vagyok.

(2002. VI. 28.)

HOL?

Nem gondolkodó tárgyait
keményen betartják a Törvényt,
tehát ereje szó szerint
átjár anyagtan erőként,
akár a lelkeket a szépség
és történelmeket a hit.
A Nagy Törvényben van-e kétség,
hogyan megszenvedik valakik?
Léteznek központjai? Hol?
Parttalan űr-csont-kupolában?
Megtudhatjuk valamikor,
vagy az öröklét logikátlan?

(2002. VI. 30.)

MÉLY-MÉLY

Ékszer a test, a lélek álom
és szellem is a szerelem.
Ezen a mély-mély összhatáson
áll vagy bukik minden jelen,
mert eljövendő menedékhely,
mikor a szerelem Te vagy,
s érzéki szellem, lelki ékszer,
mikor nincs nálam boldogabb.

(2002. VII. 10.)

BILINCS

Ősrobbanás! Minek voltál halála?
Miért hangolsz az évek dallamára?
Bilincseiden lazítgatva meddig
időzítéd bennünk az úri semmit?
Törvényeidet ki lehet-e nőni,
ha a gondolat sem egyén fölötti?
(2002. VII. 4.)

MÁSRÉSZT

Lehet a testi születésből
visszavezetni a Teremtést,
ha véglegesen végtelenné
szakadt köldökzsinórja? Egyrészt:
miben fogant anyagisága
és szellemét miféle lombik
párolta és micsoda lángon?
Másrészt: egységük szertebomlik
termékenyebb enyészetekké?
Harmadrészt: minek firtatom most,
hogy rációtlan elmúlásunk
kiknek szül és hányfajta kozmoszt?
(2002. VII. 13.)

SZINKRONBAN

Egyszerű: fantázia kell
eljátszani két semmivel,
hogy a távol legyen közel
s a boldogság se tűnjön el,
hát szinkronban, vagyis ahogy
a változékony távlatok
ölelik át a tudatot:
mindig-mindenhol ott vagyok.

(2002. VII. 19.)

PARÁNYI

Mikor lélegzünk, egy kicsit
a külvilág átalakít
és könnyedén helyet cserél
a kinti fény s a benti éj,
olyan vággyal fonódva, mint
leheletfinom rímeink.
Már-már át is veszi a Föld
parányi sóhaját tüdőnk
és viszont, hogy lássuk a szép
és az igaz eredetét.

(2002. VII. 22.)

A TÖBBI

Rajtunk hangtalanul süvít
keresztül, másodperceit
az órák mérik-pörgetik.

Talán nincs, talán néha: mag,
tojás, csírázó gondolat
és csillaghullás érzi csak.

Ha valaki nem értené:
energiák fölötti éh
delejez „ős” máslet felé.

A többi? Pszichológia:
bolygónkon kezdett hatni a
Tejút tudatalattija.

(2002. VII. 25.)

VERSCÍM

Mert űri űrbe zárva elménk
magához méri a teremtést:
Isten-tudatunk öntudatlan
kozmoszok számú kozmoszokban.

Hogy egy-egy verscím gyönyörű-e:
össz-kozmoszok sorsnyíla-műve!
Sosem csillagjós tudománytól
tudjuk: sokszor közel a távol.

Miért nem látja, aki boldog,
milyen törékenyek a sorsok:
tükrei fénynek és sötétnek,
mikor mélyeik összeérnek.

(2002. VII. 26.)

ISKOLA UTCA 12

Árván közömbös, mint az üres ég,
gazdátlan ház: olyan rög-mozdulatlan,
átlépni benne a csend küszöbét.
Akár a születést, hordom magamban.

(Békés, 2002. VIII. 10.)

DE

Tudatmentesen visszazárva
valami génalattiságba
lesz tiszta-fényes lelked-elméd
a van s a nincs közötti termék,
vagyis örök pillanatodban
Mindenség, de dimenziótlan,
dimenziótlan őszvalóság,
amely újjáfoganja sorsát.

(2002. VIII. 16.)

GÖRCES

Úr görcse: lavitáció
ellenes gravitáció
s a lelkek kínja a világ-
mindenséget harapja át.
Mikor két végtelen kicsit
titkával agyunkba hasít:
ez a szabadságunk, vagy a
sehol se lenni távlata?

(2002. VIII. 23.)

IRREÁLIS

Nem is történve történnek a semmik:
irreális kapcsolatuk
a tölcser, vagy az alagút,
szivárogván sehonnantól semeddig,
és mint egyik a másikat,
tikkadtsággal itatnak át,
reménybe fojtva földit-égit-lelkit.

(2002. VIII. 30.)

SZINTE

(Kuti Dénes ellopott
festményének keretébe)

Vak úrök „negatívjai”
a test, a lélek és a szó,
ellipszisét a Földgolyó
fény-csöndjeként rajzolja ki,
közben pörögve hirdeti,
hogy itt egy úrpont lakható.
(Milyen „közel” a Fennvaló
s a táj is szinte „mennyei”!)
Szívünk körül keringenek
a napok-évszakok-színek
áldásaikkal, melyeket
beszívunk, mint a levegőt.
Két váltó évezred között
létezni fáj, érezni köd.

(2002. IX. 1.)

RÉS

Repülésbe menekülnél?
Menekül a repülés?
Helyben állva is zuhansz, mert
Semmi Burkán vagy a Rész,
az tágul, ha már nem élsz és
emlékfoszlány sem idéz.

(2002. IX. 10.)

AKUSZTIKÁK

Harangra vetíti a város
visszhangos tereit a csönd ...
Sohasem volt (zsúfolva kongó)
jelent átérezni erőnk ...
Egy Michelangelo-szonettben
sincs ott a kortárs Dózsa György.

(2002. IX. 15.)

REJTÉLY

Vagy mindörökre! Vagy sehogy!
De fogyva nő és nőve fogy
a kártékony s a tiszta tett
azzal, ami teremtetett.

(2002. IX. 19.)

FOHÁSZ

Minden homályt színekkel gyászolók
közös képzelete sziszifuszi
szívdobogás-szerűen átszővi
a halk, törékeny csendű dallamot.

Szétfonhatatlan sors-akusztikánk
álmodja meg a nemzeti fohászt.

(2002. IX. 21.)

ÖRDÖGBRIGÁD

(Garda Dezsőnek)

Egek fölött,
egek alatt
az ördögök
angyalcsapat?

Sorsod forog,
vagy a világ?
Az angyalok
ördögbrigád?

Ne ostorozd
ezért magad,
csak az rabolt
meg, ami vagy:

nagy káoszok
össz-kozmosza
lett kozmoszod
kis káosza!

Lelkek fölött,
lelkek alatt
sem „bűnözők”
az igazak!

(2002. IX. 25.)

FELOLDOZÁS

Kór- vagy kortárs-e a tudatalattink?
Most nektek hogyan létezem?
Kinek ki van bent és ki van kint?
Feloldozás a szerelem:
anyagtalanná boldogítva
a sosem voltba vinne vissza.

(2002. IX. 26.)

MOST

Van-e a semminek kiterjedése?
De a van lényege kiterjedés-e?
A lényeg most talál két ős-felére
beteljesülve, mint az évszakok?
Úgy lüktet rajtuk át a fény, ahogy
szívünkben is kezdet és vég dobog.

(2002. IX. 30.)

ÉVSZAKOK

Úgy lüktet rajtuk át a fény, ahogy
szívünkben is kezdet és vég dobog.

(2002. IX. 30.)

PERCENKÉNT

Oka lehet, amiért
fertőzi a létezést
a nincs ága-bogaként
ami volt és ami lesz,
de vajon közöttük ez
a jelen tökéletes,
míg van egy szokása, mely
percenként keveri el
lelkemet a semmivel.

(2002. X. 10.)

ÁM

Nonfigurativ akarat
markol a tértelen nihilbe
a Mindenséget szétfeszítve,
hadd tévelyegjen a tudat
saját és külső (logikátlan
ám összenyúló) kozmoszában.

(2002. X. 13.)

TEHÁT

Viszont-teremthetek, tehát vagyok!
Oldó-kötő tegnapok-holnapok
mély-mély univerzuma közepén
az öröklét két fele az enyém.
Anyám a létezés, apám a lét.
Lélegzetem a kezdet és a vég.
Végleteim a zenit és nadir,
rájuk feszülve én leszek nihil.

Két féltekéjű bolygók és egek
tartalmaimként megürítenek.

(2002. X. 15.)

SEJTENI

Értelmünk üres halmaza
világok tükreibe néz,
de e páros töltekezés
is széthull mitoszaira,
hogy most se tudjon valami
teremthetlent sejtteni,
vagy bár az okát, hogy a lét
jövője: kezdet ... múltja: vég.

(2002. X. 19.)

NONFIGURATIV

Csontvázunk nonfigurativ
időbe nőtt bele,
szemünknek őt nem sikerült
átröntgeneznie,
mert fogyva nő és néve fogy
porlasztó ereje.

(2002. X. 31.)

NINCS ÉS NINCS

Álmunkban internetezik
magával a tudattalan
és elhiteti reggelig,
hogy: van a nincs és nincs a van,
ezért feszültségként szorong
a sors agyunkban és viszont.

(2002. XI. 1.)

CSIGAHÁZ

Létmonológok alanya
nem lélek, nem galaktika,
de állítmányuk a „Soha”,
mint változtató változás
spirálja: úrből csigaház.

(2002. XI. 2.)

ÚTON

Testünk és lelkünk melegét
más úton tartja fenn az ég,
róluk hallgatnak a zenék
és árulkodik, ami szép.

(2002. XI. 3.)

FA

Alkony homálya és telek jege,
a lét árnyékát szoktatják ide.
Mint éveitől leveleivel
a fa, magamtól úgy búcsúszom el.

(2002. XI. 8.)

BOLDOGSÁG

Lélegzetemmel visszaszámlál
az, ami több a tudománynál,
érezem-tudom, mert számtalan
mély sóhajomban benne van.

(2002. XI. 9.)

BALKANISZTÁN

Lélegzetünk és szívverésünk
az Abszurd Semmi Kapuszárnyán
belülről kifelé dörömböl
kitartóan, de félerőből.
A többi? Rítus, rituálé,
tetsszen, ne tetsszen, ami másé:
Tej-Úton-Álló Übermensch-ék
a megkárosított szerencsét-
leneket (pénzükön) perelnék,
hadd gyónják meg, hogy kiheverték!
Milyen cincogni jóllakottan
különb-különb abszurdumokban,
tanítani, mit elfelednek,
habár tanulni sem szeretnek?
Vagy hinni azt: igazi tézis,
hogy dolgozunk a szellemért is,
s a tízparancsolat sem átok!
Vagyok, tehát szavamnak állok.

(2002. XI. 10.)

MÉRTÉK

Állagtalan csend és homály
árnyéka a fényes sugár,
amely zuhanva szétszítál
és nyoma mélyebben sivár.

Bennem is elvégtelenül,
amit őriznék lelkemül,
átélve, hogy időtlenül
egyetemes mérték az űr.

(2002. XI. 14.)

PRÉS

Létébe fojtva legalább
ki-ki ugrassza tudatát.
Antianyag energiák
résein menekülnek át
a villámgyors fénysugarak.
Léteken túli prés alatt
lázong a kozmikus anyag,
akár a meztelen tudat.

(2002. XI. 15.)

FELELŐS

Semminél semmibb két „anyag”
a lélek és az öntudat
egy létújító Valami
körforgásának tükrei.

Évek árnyéka, ami van,
még a nincs sem árnyéktalan.
Idő időt és fényt előz.
Lelkem magáért felelős.

(2002. XI. 16.)

(RÓLUNK)

Madárszínház, függőnye felhő,
a díszlet szülővárosom.
Minden statiszta főszereplő,
modern sűgónk a gyors haszon.

Östéma: a mezőnk, az erdőnk.
Reflektor lelkünk szinte Hold.
Eltűnt az isteni szövegkönyv
s a Rendező (rólunk) lemond.

(2002. XI. 18.)

INGA

Pörög a lét, centrifugálva
azt, aminek szülőházája:
lelket, tudatot, vágyat, álmot.
Vagyunk s ez máris lét-hiány-ok?

Magunkra hagy s a túlvilágra
a szorgos lét mindent-tudása.
Igék volnánk – jelen időben!
Átjár a múlt, de a jövő nem?

Múltunk sírkő a másvilágon,
ráírva, hogy túlél az álom.
Magán is lenget át egy inga
rejtélyeibe, titkainkba.

(2002. XI. 19.)

SORSUKAT

Félárnyékban napozva-fázva
állsz és életre szomjazol.
Minden határod két Sehol
közül zuhan a Sehovába.

Hogyan érkeztél vágyaidhoz
szerelmek szerelmein át
és vinnéd sorsukat tovább,
ha csak a félárnyék a biztos?

(2002. XI. 25.)

AZTÁN

Szívünket a csend húrjai
szeretnék megfeszíteni,
de a kozmikus dobogás
melenget, virraszt és vigyáz,
aztán malterként elkever
végváraink rögeivel.

Időnkön kívül és belül
szolgálhatunk időtlenül.

(2002. XI. 28.)

VALL

Akár a lét, a tudatom
sem energia, sem atom,
mert lényegük nem anyagi,
bár egymás ellentétei.
Egymásban tükrök tükre és
köztük csobog a létezés
fuldokló tartalmaival.
Ár ellen úszik, aki vall.

(2002. XI. 30.)

KINCS

Reklámozd a csigolyák
létre fűzött gyöngysorát,
melyet körülauráz
születés, feltámadás.
Nem gazdája senki, de
átvillanhat bárkibe,
minden sarkkő sarkköve.

Kincs-e néhány csigolya
létre fűzött gyöngysora?

(2002. XII. 8.)

BÚNHÓDVE

Tudatok ellen gravitálnak
amiket versből cenzuráztak
ki mindenféle trianonként.
Búnhódve valótlan valókért
költsd újra a kifordított ént
nemzetnyi-nemzedéknyi Ninccsel.
Talán korunk magára ismer.

(2002. XII. 9.)

BORZONG

Szélben a bóbíta nem leng,
fázza a még-lehetetlent:
ősz manók matarásszák
tépve a téli ruháját.

Ha van, ez az oka, hogy most,
nyáron, a bóbíta borzong.

(2002. XII. 11.)

PERCTELEN

Csupán repesznyomok, a Lét
és a Nemlét Szilánkjai
vesznek körül: a Már, a Még,
a Semmi és a Valami.
De, ahogy egymást átfödik
a Sosem-Volt-Lesz és a Van,
úgy érzékeljük, hogy telik
az idő: perctelen folyam.
Folyam, amelynek árapály
csontváza Tél, jelmeze Nyár,
taraja-medre Korba zár.
Megtestesült Időnk, a tett
a Mindenség időzített
Bombáján Gyújtószerkezet.

(2002. XII. 17.)

SZINKRON

Elképzelni az idő
halmazállapotait
csillagszélú káoszon
is tűnődő tudatig,

majd a jövő parttalan
ideálmodójaként
testünkön kívül-belül
végtelennek véges ént,

amely úrlépték szerint
fogyva nő és nőve fogy,
szinte szinkron tünemény
lelkünk és a kozmoszok.

(2002. XII. 20.)

MATEK

Önmagává visszahamvaszt
géneket és éveket,
nincs erő, hogy visszatarthasd,
amit elvett, még tied ...
és azé vagy, amit elnyelt
hamuízű horizont,
de van benne értelem, mert
összeadott és kivont.

(2002. XII. 25.)

VOLTÁL

Megérint-körbetapogat
a szél a tiszta gondolat
eszköztelenségeivel,
azt súgva, amit érzel, és
annyit, amennyit kérdezel.

Voltál szellőfriss létezés?

(2002. XII. 28.)

KARMESTER

Egyetlen állítmány a lét és
a létezések alanyok,
ezért minden mondat titok
és horizontja a megérzés.

Idézetet lát, aki szétnéz,
teremtés helyett agyagot.
Néha szivárvány is vagyok,
amíg el nem sodor a szélvész.

Beszédes Mindenség dalol
lelkek mögül, egek alól,
saját csendjétől zeng a kor

és olyan karmestere van,
ki elkever a parttalan
összhangzás tartalmaiban.

(2002. XII. 31.)

VALAMIT

Fél végtelen, a térbeli,
hagy nőni, hív száguldani,
de az őt metsző semmi majd
bennünk elfogyva visszatart.

Tehát a látás csöndje más,
mint a fekete néma gyász.
Tehát, ha valamit megírsz,
csak kinti űr, csak benti nincs.

(2003. I. 7.)

KETTŐS

Gömb, csupa gömb az űrvidék,
lelkünk az egyik párlata.
Tudományoknak túl laza,
feltárhatatlan adalék.

Áttetsző lélek, tiszta ég,
kettős énünk épp annyira
egyensúly, mint dinamika,
tartalmuk a szerepcserék:

nő végtelenné lelki táj,
fogy lelki tájjá végtelen.
Melyik melyiknek mit üzen?

Hol és milyen kín gravitál,
ha test és lélek csupa gömb
és köztük őrlődik időnk?

(2003. I.17.)

MERT

Csillagpoézis fényszava
a nappal és az éjszaka
és céljaikért felelős
énünkben álmodik az ősz.
Csillagpoézis dudorász
lengetve ősi látomás
új szakadékai fölött:
örök a nincs, mert nincs örök.

(2003. I. 26.)

HALLGAT

Tudatom csak magát jelenti,
akár a fénytelen homály.
Több, mint ami a kinti-benti
töredékekből összeáll,
több, mint amit a vágó kirajzol,
vagy a teremtés eltakart.
Erőterét építi abból,
miről még hallgat a harang.

(2003. I. 31.)

GYÖNGYSOR

Nappályás köreit futó
bolygónkon lelki sírlakó
gömbhorizontját káoszi
erők szeszélye fényezi,

fohásza szinte glória,
szellemcsúcsok az otthona
felmutatván a csigolyák
végzetre fűzött gyöngysorát.

Mitologikus mágiánk
teremtőkész feltámadást
teremtene (Isten gyanánt)

belefalazva mindenét:
bölcsője csillagporos ég,
keresztje a „valami szép”.

(2003. II. 5.)

CHALLENGER

Földünk, mint életfúziós
reaktor, folyton egyesít
és eltüntetve sokszoroz.
Vírústól a Challengerig

felizzít és magába old
a radioaktív időnk,
érlel és nyel, mint mi a bort.
Mi sem terveztük, ő se dönt,

a gömbhorizontlogika:
nem enged tartalmaiba
néznünk s kitűz formáira.

Sorsok könyvének lapjait
„jószándékokból” préselik
olvashatatlaná. De: kik?

(2003. II. 8.)

SZABADSÁG

Lehet egy Nulladik Kiterjedés
saját maga alfája-omegája?
Kirajzolódnak a hópelyhek és
beletáncolnak tavasz-mágiába.

Mint térfogat nélküli Őstudást
kristályosítja ihletébe elménk,
hogy kultúráltabb legyen kultúránk,
hogy klónozzunk egy emberibb teremtest.

Körülbegnek pihepercei,
félkész fejlődés, amit a tudat lát.
Emlékeinkben „Ő” az anyagi,
törvény és szellem általa szabadság.

(2003. II. 20.)

ÖSSZHANG

Egymásban ébredező évszakok
alatt a négy földrészünk elforog.
Pontos menetrend.
Bartóki csend-csend.

Áll az időben a zene,
mint az Öröklét jelene.

(2003. III. 13.)

BÁR-BÁR

Bár, ami nincs, se szép, se morbid,
folyton a halál csendje ordít
a legutolsó zokogóig.
Énünkől kifordítva bár-bár
ott lennénk a feltámadásnál!

86

Csoda a van? Csoda a nincs?
A van a legnagyobb csoda,
mert a Nagy Nincs parányija.
Úrprés a semmi? Úrbilincs?
Hoz-visz szeretetóceán
hullámozó nemzedékeket,
örvényükben érezheted
törékeny testedet, Anyám.
Engem talált ki valaha
lényed termékeny kozmosza,
de ma körüleng a Soha
és mint a fényt a végtelen
lebegtet át a lelkemen.
Maradj dobogtató tüzem!

(2003. II. 28.)

OPTIKA

Világűrbarlangunk mibe
domdorul-homorul bele
mint fénytörő gömb üvege?
Mintha tágulnának: kicsit
minden mindent lekicsinyít
a páros szélső végletig.
Lázongásaink fókusza
ez a csalóvaló, ez a
káoszba játszó optika,
ezért örökkéig perelj
a változatlan semmivel,
hogy ne a jót áldozza fel.

(2003. III. 16.)

HATÁRTALANUL

Háttér a múltad vagy jövőd?
Mi áll a géntudás mögött?
Belesve titkaik alá
hová vezethet a hová?
Vagy ez fordítva sem igaz?
Szálló sugár árnyéka az,
amit úgy nevezünk, hogy Én?
Amely teremtések kódén
túlról lélekként átdereng
határtalanul, mint a csend?
Bűnökről hallgat az imánk,
imbolygó sorsunk gyertyaláng.
Fölénk hajolt az este és
a néma csillagbolt miséz.
Magányba rejt a Holdvilág
mint a világűrt Úrvilág.

(2003. IV. 8.)

PEZSDÜL

Mivé alakít, amibe születtem?
Fejlődöm-e világlélegzetemben?
Nagy messzeségek távirányítottja,
túlvilágbörtönű sorsomba fogva,
ha bennem is pezsdül tavaszi hajnal,
miből ébred a hajnalom tavasszal?
Első és végső rejtélyem: ugyan mi
az, hogy vagy élni vagy zuhanni?

(2003. IV. 28.)

KITART

Mint színét hullató szivárvány,
úgy nézlek s úgy néz a világ rám.
Figyelem az idő meséit,
ígéreteivel szegényít.
Legboldogabb varázslatomban
a csend a ninccsel összedobban.
Kitárt lelkem bástyáit őrzik
sámándobok és dobverőik.

(2003. V. 21.)

SZÉLRÓZSA

Nap ablakán, Hold függönyén
a Lélek áll őrt vagy az Én?
Fények után, árnyak előtt
mi szeleteli az időt?
Terek alatt, idők felett
mi élteti az életet?
Ha nem belőlünk, hát miből
van a teremtés, ami öl?
Honnan hová futsz és mitől?

Északra, délre disszidált
a múltig hulló éjszakánk?
E semmibe célzó irányt
forgó szélrózsa pörgeti
s az öröklét fuvallmai
lelkek Tejútjai között.
Hol nem zörögnek Göncölök,
s a gondolat látókörén
túl: összeáll megint az Én.

(2003. V. 2. – V. 24.)

HEGYI BESZÉD

Én **én** vagyok, annyira **egy** magammal,
hogy megdöbbsz, ha azt hallom: Emil.
Meglep az öt-hat évtizednyi hajnal,
hogy sűrű csendje rímes szóra bír.

Ha a lelkek csak befelé beszélnek
s a létezés is onnan válaszol,
Istenkísértő ördögi merénylet,
mikor nevünkben hazudik a kor

és meglap. Tudja a félárva székely:
gazság, igazság, egyetlen folyam.
Fenyveskezőknek hegyibeszéd kell?
Az elrabolt erdő visszhangtalan.

(2003. VI. 11.)

NÉMAFILM

Van-e átlátszóbb, mint a Lét, és
rejtélyesebb, mint az Öröklét?
Ami lélekmélyről előlép:
megértésen túli megézés.

Több mint a csend-perem s a fény-szél,
nincs benne semminek se mása
s a semminek is folytatása
az, ami áttetszőbb a Létnél.

(2003. VI. 29.)

TÁJKÉP

Élet-halál lélegzetű
sorsunkhoz hasonlít a fű
beletörődőn ostoba,
de magtermő lélektana.
Mindenségszínű évszakok
méhébe hull e monológ:
testemben sejtek nőni úrt,
egymásba visszaköltözünk.

(2003. VII. 4.)

FÉLIG

Tartsd éltedet a fény felé,
már félig a csillagoké.
Magányod szerpentinre fut,
nem véd, nem táplál a Tejút.
Koppan a csend, mondja a dob,
szíved kíséretül dobog.
Nyugodt vagy, hallgat az idő,
az, ami volt és ami jó.

(2003. VII. 6.)

FEKETE-FEHÉR

Éjek-nappalok
sakktáblája lóg,
mint az éjszaka
összes csillaga.

Éjek-nappalok
sakktáblája fogy
s ide-oda-át
leng a túlvilág.

Éjek-nappalok
sakktáblája sok
túlélést tanul,
mégsem éli túl.
Éjek-nappalok
kockáin vagyok.

(2003. VII. 15.)

FÉNYIGÉK

Teremtés érzékszervei
a szavak és a csillagok,
igazuktól az isteni
„legyen világosság” vagyok.

Ha van titkuk, csak az, ami
a Mindenségen átlobog?
Miért szeretném érteni
ezt a világnagy mondatot?

Miért miértek özöne?
Válaszra lelni öröm-e?
Áll az időben a zene,

akár múltamban a jövőd,
mint fényigékkal őserők
mibennünk és fejünk fölött.

(2003. VII. 21.)

KERESZT

Nem érezzük, pedig
a kór s a kor hamar
bőrünkre égetik,
hogy a lelkünk magyar.
Egymásnak így kereszt
a szellem és a test.

(2003. VIII. 12.)

NEKÜNK

Ha semmi semmiben repül szét
Mindenségnek villantva tükrét:
fényért homályt és fényt homályért.
Nekünk? Zuhanást szárnyalásként.

(2003. VIII. 17.)

SZEBB

Nemzet jelene a család,
az ő jövője meg a nemzet.
Bennük akar a Nagyvilág
foglalni hont, bontani rendet.

Szebb lesz-e a feltámadás,
mint a bűnök örök halála?
Ráhangolódik-e a gyász
teremtések bölcsődalára?

(2003. VIII. 16.)

MIHELYT

Amint az úr átröntgenez,
szintén kíváncsi vagy: mi ez?

Míg szolmizál a némaság,
a csend is vetkőztet tovább.

Csillagsugár föled hajol,
csillagpor száll talpad alól.

Ilyen távol van a közel,
mihelyt magadra kérdezel?

(2003. VIII. 27.)

HOMOKÓRA

Űrűvegű homokóra
homorul a csillagokra.
Fent örvénylik a teremtés,
feltámadás várja lent és
fénypárája visszahullna
szerteszét söpört Tejútra.

Bent az Élet, kint a Lélek.
Egymással folyton cserélnek.

(2003. VIII. 29.)

BÜNBUMERÁNG

Japán felhők és azték csapadék
között Székelyföld félti dzsungelét.

Tejút szívében égő lármafánk
Tejúton-állóknak bűnbumeráng.

Etruszk demo(cso)krácia
lebuktatandók mázlija.

(2003. IX. 3.)

SZENTKÉP

Azt súgja egy angyel,
hogy a székely erdő
nem lehet egyenlő
góbé sivataggal.

(2003. IX. 8.)

KALÁSZ

Csobban az őscsend. Semmii
gyűrűznek szerte-vissza-ki.

Egyik taraja-völgyeként
teremtés hinti el a fényt.

Bennünk is érik a kalász,
kévének lesz a feltámadás.

(2003. IX. 9.)

AZ OLVASÓNAK

Mint teljességek fókusza,
a költő is metafora,
s az Olvasónak annyira
rájuk kell hangolódnia,
hogy Ő történjék általuk:
minden jelen szívébe fut
és fel tudnák lázítani
látóhatárunk titkai.

(2003. IX. 13.)

GÖNGYÖLEG

Az ember kitalálta,
hogy a művészi forma
rímel a tartalomra,
közben szorong hiába
kettős csapdába zárva,
mert homokóra-sorsa
úr-üveg-homokóra
mélyén nyitásra várna,
de árva lelke látja, hogy
teremtett dolgok, anyagok
inkább csomagolásra jók,
és azt is, hogyha tönkremegy
és szétesik a göngyöleg,
nem volt doboza semminek.

(2003. IX. 14.)

SHAKESPEARE

két szonettje

Ha negyven tél támadja homlokod,
dúlván szépséged kertjét árkai,
ifjúságod csodált jelmeze fog
értéktelen cafattá foszlani.
Ha firtatják elmúlt szépségedet,
gazdag, sugárzó, tűnt napjaidat,
ne mondd: még őrzi karikás szemed.
Emésztő szégyened rossz érve csak.
Inkább áldozd fel úgy valakiért,
hogy válaszolhasd: „a vénség amit
elvett, bájos fiammal visszatért”,
mivel szépsége tőled származik.
Idős korod ellen ő az esély,
véred hevén se győzhet majd a dér.

Nap sincs Úrnőm szemében, semmiképp,
sem ajakán korallok pirosa,
hó színéhez mérten keble sötét,
fején a fürt csak fekete csiga.
Láttam fehér s vörös damaszkuszi
rózsát, de arcán nem visszfényüket.
Megannyi illatról tudok, ami
lehelleténél mind kellemesebb.
Szavait élvezettel hallgatom,
habár, mi dallam, zengőbben kitölt.
Egy istennő hogyan jár, nem tudom,
ám léptei alatt dobban a föld.
S ő mégis, esküszöm, ritkább nekem,
semhogy hasonlat rá igaz legyen.

MOZAIK

Nem az idő az antitér,
hanem a gravitáció,
tudják tűzhányók kövei
és a pilinkéző remény.
Mégis az idő az, amely
széjjelbont, így leszünk örök
vég, és mert újrakezdeni
semmit sem lehet, a Soha
a nem teremthető idő.
És becsap ami új, hiszen
csak a tudás görbületén
fel- és eltűnik. Ennyiből
áll össze a személyiség
mozaik szerű háttere.

(2003. IX. 28.)

VESZÉLY

Egészségem a félvilág
és lelkem a sebe.
Egyik remény a másikat
hogyan gyógyítja be?

Lenézem a hatalmakat:
muszáj rombolniuk?
Én volnék a hatalmasabb,
aki túlélni tud.

Hol gengszter rendszer lelövi
a rendszer gengszterét,
csak abban nincs veszély, ami
ki- és befele szép.

(2003. IX. 29.)

ZAVAR

Ki nem találta egy jövő sem
azt, hogy hány féle múltja lesz.
Jelen-tudatot örökölttem?
Sok hasadása végzetes?

„Mi a való?” Ez a valótlan
kérdés zavar-e valakit?
Áramló körreakcióban
dúsul a kozmosz és a hit.

(2003. X. 2.)

MENTSÉG

Lázítva a tudatokat,
melyektől végleg idegen,
időtlenül foszlik-hasad
múlttá-jövővé a jelen
s az őt tettenérő szavak
anyagtalan és űrtelen
sugárzással gyógyítanak
veszendő anyanyelveken.
Ha így van, szinte mágia:
túlélheti a mát a ma,
de ellentmondásaira
nem mentség, hogy feltámadunk,
azzal csak visszatér a múlt.
Az ördög génjeinkbe bújt.

(2003. X. 4.)

HOLNAP

Templomtoronnyal utcarészlet,
kondul az időfogalom,
elhalkul benne egy idézet.
A többit holnap folytatom.

(2003. X. 5.)

LASSAN

Árnyékszobor kúszik a Nap elől
s a gondolat szikrája fényre tör.

Takarva és mutatva számtalan
vetületemmel voltam önmagam,

de most szívemben érzek nőni Őrt,
egymásba lassan visszaköltözünk.

(2003. X. 7.)

ÖSSZHANG

Eltarkuló évszakaink
karmestere fénnyel beint,
de ez nem változás se kint
se bent a Sarkcsillag szerint.

Ennyit élnénk át mint örök
feltámadásba merülők?
Két váltó évezred között
látni homály, érezni köd?

Előre-vissza-szerteszét
szaggatja az Időt a Lét,
akár a sikoly a zenét.

Összhang-e az, ami a part-
talanságukban összetart
és csak mi szülhetünk-e dalt?

(2003. X. 17.)

CSILLAGOLTÁR

Kifelé és befelé
kozmosz és emlék vagyok,
vagyis szülőföldemé
s oltárunk a csillagok.

Ennyi minden tántorog
bennem vissza semmivé,
közben túrnöm kell, ahogy
feláldoz a többi éh.

(2003. X. 22.)

RÖG

Érzékeimbe csomagolva
kibélelnék az ösztönök.
Színélmény lobban látomássá,
mit érzelmekkel ötvözök.

Átöblít áradó fehérség
feszítő végletek között
és patyolattá lényegít, majd
röggé darál a többi rög.

(2003. X. 23.)

ÁTMENET

Mivelhogy a genetikai kódban
az őt értő tudás is félig ott van,
egy szakadéknyi semmit köztük annyi
veszély és vonzás késztet áthidalni,
hogy súghassák formákon túli formák:
örök átmenet az örök valóság.

(2003. X. 28.)

FORMAREND

Titkaimat megfejtve tán
számukra én leszek talány.
Egymással folyton így cserél
helyet az éjfél és a dél,
és szülök én egy végtelent,
mint lelkemet a formarend.

(2003. XI. 7.)

HÉTALVÓ

Sebekből összevarrva
bukasz itthoni sarakba,
jutsz csillagok alá, mint
hétalvó szépapáink.

Csoda-e, ha velük vagy
sehol, vagy mindenütt vagy,
s egy félmondatban elfér,
hogyan nélkülük mi lennénk.

(2003. XI. 7.)

MÉGIS

Sorsokkal jegyzi a történelem fel,
mennyire semmi és minden az ember.
(Mégis packázik a történelemmel.)

(2003. XI. 7.)

RELIKVIA

Szívemre négy évszak kötöz ki.
Muszáj vérző keresztre dőlni,
éveim egymás temetői.

Ön-feszületem temetői
relikvia, akár a többi.
Lelkét a kor lelkünkbe törli.

(2003. XI. 8.)

DÖBBENET

Kozmoszaim közül
melyik a létezőbb?
A szellem eszközül
használja a jövőt
úgy, hogy a szív körül
az évek temető,
s úrokra úr feszül
két döbbenet között.
Van válasz arra, hogy
léptékek, távlatok
hány káosza vagyok,
és mint termékenyít
a Lét, a Gén s a Hit
egymással Valakit?

(2003. XI. 13.)

TÉT

Múlt és jövő időtlenségbe fúl
és az öröklét általuk csak „új”
köráramlás dimenziótlanul.
Választhatnánk őket négy évszakul:

öröklét-nyár időtlen úrfagyot
túlélni segít, remény-tavaszkok
elmúltakor jövőendő ősz lobog
egész égbolton. De azt is tudod:

Ielkünk időtlenséggel felesel,
drámánk az öröklétben múlik el.
Katarzis nélküli a tét, mivel
a végzet sakkozik a semmivel.

(2003. XI. 15.)

SZIKRÁZÓ

Hangzásvilágig szelidített,
teremtést végző ösztönök
menekítik feltámadásba
a kozmoszá robbant időt,
tükreibe zárt létezőként
néhány szonetten bütykölök.

Nemléti tudathasadás, hogy
tükrével egy a tükrözött,
hogy van határ a Lét s a Semmi
formáló formái között,
s az önkörű ellenerőkből
szikrázó egyensúly örök.

Hangzásvilágig szelidített
titkaival ötvöz az ihlet.

(2003. XI. 20.)

ENNYI

Csillaghalál mutációjaként
talált ki végzetet a Földtekénk,
akár a vesztes gondolat az Én-t,
mely azzal, ami élni fog, vagy élt,
magát áldozza fel a Lélekért,
csillaghalál mutációjaként.

Boldogságunk kozmikus akarat
mellékhatása és ebből szabad
osztolni úgy, ahogy a madarak
felhők futásán: egyre szabadabb
vagy pazarolva (másokkal) magad;
Boldogságunk kozmikus akarat.

Térképezd fel, ha ennyi sem elég,
viszontmutációink önkörét.

(2003. XI. 23.)

SEGÍTS!

Négy évszak. Egyedi
s örök jelenség.
Egymást didergeti
a lét s a nemlét.

Segíts! Vészeldjük át.
Van lelki máglyám,
otthonom délibáb,
erdőm szivárvány.

(2003. XI. 30.)

ELLEN

Galaktikus pillanat:
hegy mögül kilép a Nap,
ablakunkon télies
sugara átröntgenez,
vagy (tizenkét hónapig)
négy évszakkal sakkozik.

Galaktikus este van:
a Nap hegy mögé zuhan
égen hagyva hajnalig
lelkek gyertyalángjait,
és fűtünk (fagy-túlvilág
ellen) egy hálósobát.

(2003. XII. 5.)

EGYSZERI

Lét és Nemlét Valóság, Álvalóság,
de egyszeri! Ilyennek tudja sorsát
mindenki. Bár hiányok-többletek
színeznék végtelen egyenletet,
el is rejtik, hogy egymásból vagyunk: a
formát figyelve, magunkat, a kulcsínt,
a létező csupán megtestesült Nincs.
Minden örök szent kövületei
tudnak áttetsző korban fényleni
lélegző-dobogó érzést tanulva.
Egy-életünk örök kis szünetekből
évek tornyává magasodva eldől,
mert a világirányok-képletek
bennünk sem látnak kivételeket.

(2003. XII. 11.)

HARDVER

Tudatalattink hardvere
lehetőséggel van tele,
ahogy jövőnk is övele.

Két győzelemként éljem át
vagy csak kudarcként, mint saját
kiírthatatlan vírusát?

(2003. XII. 15.)

VAD

Négykézláb a történelemben.
Szárny vagy púp hátunkon a szellem?
Kinőjül, persze, csak aránylag
ezt a demo(cso)kráciánkat,
de a vad történelmeket nem.
Szárny vagy púp lelkünkben a szellem?

(2003. XII. 23.)

MAKULÁTLAN

Hazugságban létezni fáj, mert
a gonoszság nő végtelenné.
A maffiának (amely átvert)
sem vagy Kőmíves Kelemenné!

Talán „porod is neki szolgál”,
de nem szíami horizonttal!
Légy makulátlan, aki volnál!
Légy tízparancsolatnyi óhaj!

(2004. I. 14.)

ASZIMMETRIA

Alanyt, Állítmányt és egyéb Csodát a
Lét és a Semmi Aszimmetriája
szikráztat apró életünkön át,
hogy szellemünk pislákoljon tovább.
Tündérnyomor sarába fojtva váltja
sorsunkat nemzetünk boldog tudásra.

(2004. II. 3.)

CSUTAKERDŐ

Nekünk címezték ezt az őszt és
másvalakiknek a telet,
ezért legeslegjobb barátunk
a csempekályha, míg meleg.

Karácsonyfával cicomázott
nyomorunk ér a plafonig,
mint küszöbünkig csutakerdők,
mely túlsó szélével van itt.

(2004. II. 10.)

EZ

„ORTUS DOCET, BENE VIVERE!”

Szabadság neve tartalom
vagy a tartalmaké igazság?
Az egyiket csak álmodom
s a többi mások letagadják.
Egészségem ez a világ,
ahogy az ő sebe a lelkem.
Hogyan forrjunk egymáson át
kibomlani a szerelemben?

(2004. II. 16.)

FÉNYIDŐTORONY

Sodródik a társai közt a
külön-központú kozmoszom
és meg sem próbálunk belülről
uralkodni a káoszon,
amely szintén a maga szintjén
örvények partjaira von,
ahol úgy bennünk mint fölötünk
robban a fényidőtorny.
Tehát időzített öröklét
röntgenezi a lelkeket.
Tehát mindig-félkész teremtetést
foltozgatnak az Istenek.
Tehát határtalan szerencsék
örködnek végzetünk helyett.

(2004. II. 19.)

ÖNNÖN

Kihullanak a génjeinkből
az atomok, molekulák.
Volt Énünket nem ölthetik föl
többé egy örökléten át.

Vívna közös emlékek ellen,
mint Székelyföld és fenyvese.
Sosem lakhat történelemben,
kinek el kell véreznie.

Gének, esélyek, korok, álmok
kallódnak szét egymás között.
Velük saját lelkembe látok
s önnön szívemre szédülök.

(2004. II. 26.)

DANAIDÁTLAN

Ellenünk manipulálnák
a gének versenyfutását.
Gének ellen hogyan ér célt
lelki vágyunk, testi békénk,
már ha „szellő sem lebbenti
szárnyát” és csüng-leng a semmi?

Múzsátlan-Danaidátlan,
külön amforába zártan
úgy érezzük, hogy a Lét a
Nemlét Gyilkos Szakadéka
és rajtunk együtt cikázik
át Sohától Sehováig.

(2004. III. 18.)

FÁTYOL

Amit a fény belém írt,
azt olvasná az álom.
Jelenem múltat érint
és holnapokba másol.
Tartalmam mind a három.
Testem számukra fátyol.

(2004. III. 28.)

VÉGEREDMÉNY

Alkatrész voltál közveszélyes
évszakaid erőművéhez,
ahogy az örökkévalóság
gyönyörű romjai a rózsák;
s a végeredmény visszafájhat,
mint szeg a lécnak, kalapácsnak.
Értelmed: munka, tudomány; kész
világodban minden hiány: Rész.
Sehol- vagy soha-menedékül
kozmosz kozmoszsal kiegészül.

(2004. IV. 7.)

LÉLEKCSERE

Nincs árvább, mint az anyanyelv,
saját árvái éltetik.
Mondataival elvisz a
tudat- és sorsalattimig.

Ez is belső honfoglalás,
mint a Tejútban a Napé,
vagy mint ahogy a sugarak
szűrődnek a lombok közé.

Termékeny árvaság segíts
egyetemes lélekcserét,
hogy a világ törvénye ne
maradjon némafilmbeszéd!!

(2004. IV. 11.)

FÉNYEN TÚLISÁG KÍSÉRT

Kandallómnál ülve nézd
a tüzet, hogyan emészt
küldve a szobába fényt!

Tudná, hogy a Nap miként
főz nihiltől létezését?

Mit zsúfolhat így belénk
az öröklét és miért?

(2004. IV. 12.)

KÖZÖSSÉGÜNK

Megint Dédszülők hajlanak fölém.
Merőleges közösségünk az Én,
s a közösség sok-sok szomszéd Egyén.
Roppan vagy robban az emberi Lény?

(2004. IV. 15.)

HAT

Fények cikáznak lombokig,
közöttük párbeszéd folyik,
hogymint járulnak a napos
évszakok kamataihoz.

Kint-bent, fönt-lent, múlt és jövő,
öröklét fókuszába sző.
Egyensúlyoz hat végtelen,
hözös pontjuk az életem.

(2004. IV. 20.)

ELCSENT

Nem hasonlít a világ a
holnapelőtti magára:
formátlan formáció,
ál-dezinformáció.

Nem hasonlít a világ a
tegnaputáni magára:
most aki szól valamit,
tisztességet hazudik.

Belezuhan a világ a
tegnapi holnaputánba:
elcsent egzisztencia
s az öröklét fókusza.

(2004. IV. 22.)

SZELLEM

Parázsgalaktikák időkazánban.
A szellem fátyol-párlata belengi,
melenget is (gondolatomba zártan)
s a boldogságot hagyja dideregni.

Leg-legmélyén végzet-kísértetével
öröklét-metafora lelkem érvel.

(2004. IV. 27.)

LASSAN

Békítgetnek a horizontok
testen kívülit, belülit.
De hogy maradna bárki boldog,
ha egymást is cserélgetik?
Ezért a bölcsek is „bolondok”
néha, s „okosak” a kicsik.
Nem győzők, ha jól odamondok,
mert ahhoz egy élet rövid.

Voltunk-e kezdet? És azon túl:
fogunk tanulni horizontúl?
Ha majd lelkünk kozmoszba fordul?
Növünk, akár a gondolat,
és mint mi az évszakokat,
ők is lassan kifosztanak.

(2004. V. 1.)

PIRAMIS

Elnyűttem a huszadik századot,
de csontjaimban még tovább sajog;
szülőfalum volt, bölcsőm, házam is.
Elődei emléke piramis:
időtestű ezerszáz kocka-csend,
mindünk igazaiban ott dereng.
Lelkem körüli fényük nem felel,
halandóként búcsúzom tőlük el.

(2004. V. 14.)

LÉPTÉK

Ezer zsongással él a nyári nap.
Gazdagságától lettem gazdagabb.
Totalitás-léptékű pillanat
fertőz jövővel és magamra hagy.

(2004. VI. 1.)

MIND-MIND

Azért gondoltam kozmikus
feltámadások részeként
a hajnalt és az ébredést,
mert az álom homályba húz.

Habár egyikük sem vagyok
és mind-mind fájjuk az időt,
csak én érzem, hogy az örök-
lét bennünk felváltva dobog.

(2004. VI. 12.)

SZÓTLANUL

Csak az elmúlás születik
szívében újjá mindörökre.
A lándzsa még köröz fölötte
Segesvártól Barguzinig.

Temesvártól Vásárhelyig
veszélyek lándzsaként körözve
lesnek multunkra és jövőnkre,
míg hasznót húznak valakik.

Tiltakozásra hív a fax.
Eszméd robot? Hited ma taps?
Adózol? Gyónsz? – És mit se kapsz.

Korunk szívéen e kór nem új.
Vers szól magyarnak magyarul
és vereséggé szótlanul.

(2004. VI. 15.)

CSILLÁM

Szavak árnyéka égmagas,
ha mindig mindenik igaz.
A lét, a hit, a hit, a lét
kínálja közös édenét.
Hozzá csíszolnám ingatag
sorsokkal árva sorsomat,
növelve csillámként tovább
a sziklák és az űr porát.

(2004. VI. 30.)

MÉGIS

Kívül-belül a láthatáron,
álunk is kő, egünk is álom.
Csupán fény kéne összekösse
mit honvág honvágja fon össze.
Mégis örökre iker-árván
marad a szín- és szó-szivarvány.

(2004. VIII. 3.)

ÖSSZESZÉPÜL

Testemnek szellem-folytatása
vagy lelked ékszerdobozával,
így ismer Énünk önmagára
és kozmoszként egymáson áthal,
közben két újjászületésül
múltam jövőddel összeszépül,
ahogy az örökkévalóság
gyönyörű romjai a rózsák.

(2004. VIII. 8.)

ÜSZÖK

Ne költözzünk a székelly maffia
láthatatlan ikertornyaiba!
(Hallgatni-szólni pont ilyen hiba.)

Hazugság szögesdrótjai között
erdeink Auschwitzra füstölög.
(Koromfehér lelkületük üszök.)

Belénk taposnak egyre danteibb
poklot idéző cselvetéseik.
(Szadizmusuk az égre fölfeszít.)

Van-e Szülőföld bárhol még, amely
saját Tiborcai ellen perel?
(A nagy világon szülőföldnyi hely?)

(2004. VIII. 28.)

FOHÁSZ

Időhuzat: percet-órát-napot
gyorsítva velük szippant Önmagához
Valaki és bennük üresre átmos.
Ötvenhat éve visszhangjuk vagyok,
mint egymásnak az ezredfordulók
Krisztust idézve fel. (Hozzá imádkozz!)

Mi Nélküle s Ő nélkülünk magányos
akusztika. De van ennél nagyobb:
Mindenhatónké a fohász
és úgy teljes a Miatyánk, ha
nem hangolódik rá a gyász
teremtések bölcsődalára
és szebb lesz a feltámadás,
mint a bűnök örök halála.

(2004. IX. 7.)

ÖZÖN

Hegyek kőbordái feszülnek,
forrás-sóhajokat nyel ős éj.
Milyen reflexszel merre szöknél?
Álom béklyózza szellemünket.

Alkatrész minden s egybelüktet.
Fegyverként csak magadba lőttél.
Múltunk eszköz, ahogy jövőnk cél?
Hódoljunk úrfeszületüknek!

Hány kozmosz kozmosza vagyok, ha
forrásom fényzenét csobogva
hegyek hullámát égbe mosta?

A változás-özön kegyetlen,
de tisztábbá ötvözi lelkem.
(Talán gonosz közönyök ellen.)

(2004. IX. 20.)

IS

Időtestű világegyetemünknek
porkövélete ami volt, van és lesz.
Átváltozások fénytelen tűzésben
álarc minden, még a feltámadás is.
Pihében is fészkelhet egy öröklét
és társa szavakat tanít repülni.
Nem én vagyok már, aki verset írtam,
és aki olvas, még nem a te sorsod.

Perc-kozmoszunk ön-káoszába szédült,
fájdalmak áramköreiben élünk,
mivel bolygónk jövőt csíráztat és bünt.
Bár győzelmek sora kudarcba görnyeszt,
ne áhítsunk más Istent, vagy Fölöttest!
Semminél simább lelkünk is időtest.

(2004. IX. 26.)

ÚRNYI

Nem több a Nincs se bent, se kint,
de sejtve sejtik sejtjeink:
vibrál a Mindenség körül
és az atommagon belül.

Nincs tiszta Nincs se bent, se kint,
de sejtve sejtik sejtjeink:
a Semmi burkán úrnyi lyuk
s örvénylő sehol-alagút.

Nem fáj a Nincs se bent, se kint,
de sejtve sejtik sejtjeink:
agyunk a nemlét műszere
és szívünk kísértetzene.

(2004. X. 1.)

FONTOS

Azok tartoznak tudatomhoz,
akik mindig körülveszik
megvonva a határait.
Mégsem nekik kincs, ami fontos,

például anyanyelv, igazság,
vagy, hogy túlélje bár saját
jelenre ítélt önmagát,
akár történelmét az ország.

Minden tudat külön Noé
Bárája, de a társaké
is, így állunk az Úr elé.

Üres a föld s az ég, mikor
a poklunk menny s a menny pokol,
közös imánk meg bujdosol.

(2004. X. 12.)

TÜKÖRKERET

Két szemgödör semmibe néz:
a szellem és a létezés
ikertestvérek, két fonák
felére fordult úrvilág,
egymás tükörkerete, és
mi itt fogant, ott elenyész,
két végtelen társába lát,
és ottfelejtí önmagát.
Így roppan össze, ami van,
a kínok kínja hangtalan
startjába robbanó futam,
de szikrájából fényt hoz a
derengő lelkek kozmosza.
Családba érkezünk haza.

(2004. X. 19.)

HASONLAT

Vándormadár évszakaink
köröznek féltekék szerint,
bent visszasajdul, ami kint
zajlik, ha szőlőfürt dúsul, ha jégcsap.
Naprendszerünknek mindegy: dél, vagy észak.

Tán semmi és minden vagyok,
mert fogyva nő és nőve fogy
örök lelkem változva, hogy
a végső hasonlatot megtaláljam.
Galaktikánk is köröz önmagában.

(2004. X. 21.)

VISZ

Szirénázó mentőkocsi.
Remények sikolya.
Halál útjából menekülve
célt ér az újjászületés.
Ellenkező irányba
visz engem a vonat.
(Két alagút között.)

(2004. X. 26.)

MI

Ránkpilinkézik a hó
és a kòrom is vele:
vonz a gravitáció
gömbfeszés vízszintese.

Mi együtt egyetemes
érzékszervet képezünk:
semmiből jön, ami lesz,
idesúritván az úrt.

Koromszem és hópehely:
mindenségéből színteher.

(2004. X. 30.)

ÉTER-ÁRAM

Első szavunk az anyanyelv, és
lelkünkkel óvja a teremtés.
A második az anyaország,
Himnusz hangjai aranyozzák.

Mindenség-könnyű éter-áram
gyümölcsben, magban és virágban.
Mi is mindenikük gyümölcse,
magva, virága mindörökre,

és nyújtózunk a szűzi fényért.
Kényeztet átmeneti békénk
klónozzhatatlan létezésként.

Átéljük az idők csodáit
és azt, hogy a tudat csírázik
ősnemzéstől feltámadásig.

(2004. XI. 12.)

MEGVÁLTÁS

Függőleges múltat-jövőt
úgy metszhet a jelen,
hogy kozmikus kereszt-vivők
lelkében bűn terem.

Boldogságnak számít az is,
ha gyónni megtanít.
Szívünket sebzi a tövis
éltfogytiglanig.

A még sziporkázó Tejút
szétszálló glória.
Megváltás? Legyen, aki tud,
legtisztább önmaga.

(2004. XI. 13.)

PUHA

Ágyban kitölt a puha álom,
testem túlnő sötét szobámon,
párna a mindenség alattam
és ami még takarja: paplan.

Idő fordul „jobb” oldalára,
ha ébredésem Isten álma?

(2004. XI. 25.)

HÚSSZOR

Test-gondolat a fájdalom,
a véráram a szerveké,
lélegzéssel továbbítom
a fulladást az ég felé.

Sóhajaimban oxigén
öblít percenként hússzor át.
Szeresd a rímet, mint a fény
a tájat és minket a fák!

(2004. XII. 3.)

MÉDIAHÍR

„Tízmilliárd éves gammasugarak”
félkész-teremtésről hírt villantanak.

Ami végleg eltűnt mindent összeköt?
Áll a múlt előttünk, és hátunk mögött
létünk gyökeréig körbetapogat.

Fény-idő-szövésű sűrű pillanat
mélyéről öröklét-szikra válaszol:
egy ősrobbanás, mely úrhalk úrsikoly.

(2004. XII. 5.)

CSONTFIGURATÍV

Most értem az ősi szobrokat:
kőagyban elektron-gondolat
repedést és formát tapogat.

Sejtetik csillagzsoltáraink:
mintaképük az égbolt, amint
abban a kozmikus por kering.

Kristálytisztán egy a logika:
nem más az ő kobakuk, meg a
nonfiguratív űrkoponya.

Csontfiguratív ötletemet
az utókor így nevezi meg:
sziklában meteorüzenet.

(2004. XII. 11.)

EGYSZERŰBBEN

Elszálló életünk nem
szobányi űr az űrben.
Hadd mondjam egyszerűbben:
űr-testtelen, gén-mezettelen
lelkünk arcbőre a jelen,
mert bármikor levethető
és áttetsző, mint az idő,
mint az öröklét fátylai.
Lehet-e visszalátszani?

(2004. XII. 20.)

HÁTTÉR

Isten műterme minden évszak,
táj- és arcképekkel teli.
Háttért rajzolnak a fehér fagy
ablaknyi jégvirágai,
akár a gyász drapériáit
a holdvilág és túlvilág,
hogy parttalan energiáik
hangoljanak örökre át.

(2004. XII. 23.)

ÓÉV

Szinte szállnék és lebegnél,
űrfolyékony végtelen tér
lelkeden hagy semmi-súlyt,
amivel lelkemre sújt:
csöndbe fúló szavainkban
két minőség titka villan
össze láthatatlanul,
mint az óév és az új.

(2004. XII. 28.)

TARTALOMJEGYZÉK

NAPFOLT	5
TÁVLAT	5
HAT	6
PÁRHUZAM	6
HALMAZ	7
ÁTFEDÉS	7
BALZSAM	8
IMA	8
TALÁLMÁNY	9
MAJDNEM	9
BÉKE	10
SZABÁLY	10
JÉG-TÚZ	11
ÁRAPÁLY	11
ITT-OTT	12
KÖDFAL	12
LOMBIK	13
NYOLC KÉRDŐJEL	13
EGZOTIKUM	14
NEVER MORE	14
FÓKUSZ	15
CSENDÉLET	15
1X1	15
EGY	16
TÖBBLET	16
HOL?	17
MÉLY-MÉLY	17
BILINCS	18
MÁSRÉSZT	18
SZINKRONBAN	19
PARÁNYI	19
A TÖBBI	20

VERSCÍM	20
ISKOLA UTCA 12.....	21
DE.....	21
GÖRCS	21
IRREÁLIS.....	22
SZINTE.....	22
RÉS.....	23
AKUSZTIKÁK.....	23
REJTÉLY	24
FOHÁSZ.....	24
ÖRDÖGBRIGÁD.....	25
FELOLODOZÁS	26
MOST	26
ÉVSZAKOK	26
PERCENKÉNT.....	27
ÁM	27
TEHÁT.....	28
SEJTENI	28
NONFIGURATIV	29
NINCS ÉS NINCS.....	29
CSIGAHÁZ	29
ÚTON	30
FA.....	30
BOLDOGSÁG.....	30
BALKANISZTÁN.....	31
MÉRTÉK	31
PRÉS	32
FELELŐS.....	32
(RÓLUNK).....	33
INGA	33
SORSUKAT	34
AZTÁN.....	34
VALL	35
KINCS	35
BÚNHÓDVE.....	36
BORZONG.....	36

PERCTELEN	37
SZINKRON	37
MATEK	38
VOLTÁL	38
KARMESTER	39
VALAMIT	39
KETTŐS.....	40
MERT	40
HALLGAT	41
GYÖNGYSOR	41
CHALLENGER.....	42
SZABADSÁG.....	43
ÖSSZHANG	43
BÁR-BÁR	44
86	44
OPTIKA	45
HATÁRTALANUL.....	45
PEZSDÜL	46
KITART	46
SZÉLRÓZSA	47
HEGYI BESZÉD	48
NÉMAFILM.....	48
TÁJKÉP.....	49
FÉLIG.....	49
FEKETE-FEHÉR	50
FÉNYIGÉK.....	51
KERESZT	51
NEKÜNK	52
SZEBB	52
MIHELYT	53
HOMOKÓRA.....	53
BÚNBUMERÁNG	54
SZENTKÉP	54
KALÁSZ	54
AZ OLVASÓNAK	55
GÖNGYÖLEG.....	55

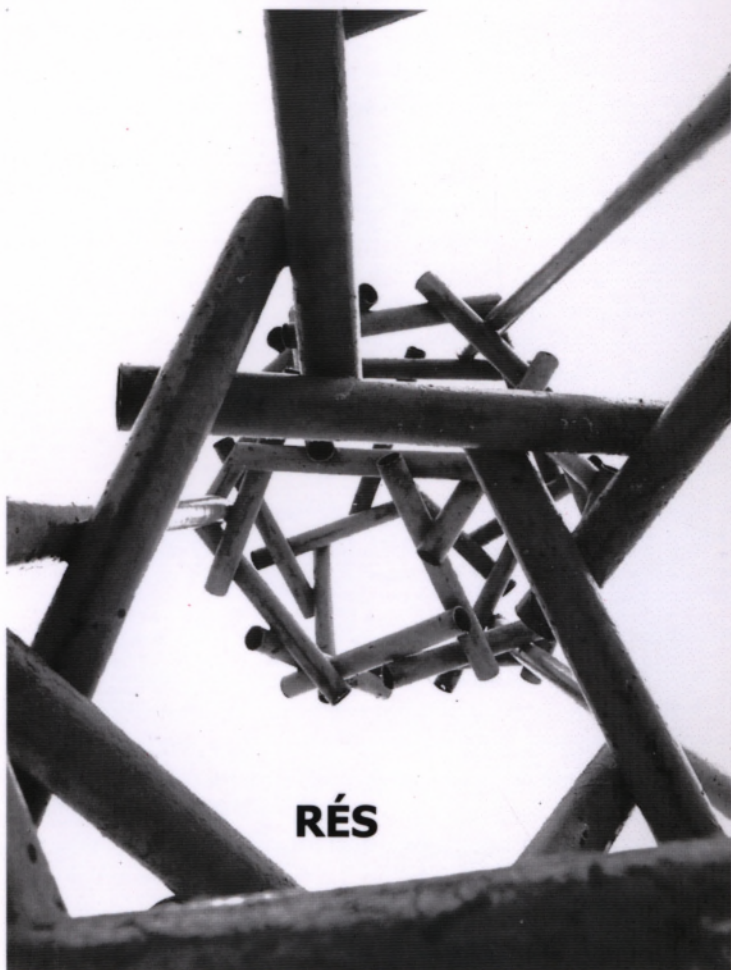
SHAKESPEARE	56
MOZAIK.....	57
VESZÉLY	57
ZAVAR.....	58
MENTSÉG	58
HOLNAP	59
LASSAN	59
ÖSSZHANG	60
CSILLAGOLTÁR	60
RÖG	61
ÁTMENET	61
FORMAREND.....	61
HÉTALVÓ.....	62
MÉGIS	62
RELIKVIA.....	62
DÖBBENET	63
TÉT	63
SZIKRÁZÓ.....	64
ENNYI	65
SEGÍTS!.....	65
ELLEN	66
EGYSZERI.....	66
HARDVER	67
VAD	67
MAKULÁTLAN.....	67
ASZIMMETRIA	68
CSUTAKERDŐ	68
EZ.....	69
FÉNYIDŐTORONY	69
ÖNNÖN	70
DANAIDÁTLAN	70
FÁTYOL	71
VÉGEREDMÉNY	71
LÉLEKCSERE	72
FÉNYEN TÚLISÁG KÍSÉRT	72
KÖZÖSSÉGÜNK	73

HAT	73
ELCSENT	74
SZELLEM	74
LASSAN	75
PIRAMIS.....	75
LÉPTÉK	76
MIND-MIND	76
SZÓTLANUL.....	77
CSILLÁM.....	77
MÉGIS.....	78
ÖSSZESZÉPÜL.....	78
ÜSZÖK	79
FOHÁSZ.....	79
ÖZÖN.....	80
IS.....	81
ŰRNYI	81
FONTOS	82
TÜKÖRKERET	82
HASONLAT	83
VISZ.....	83
MI.....	84
ÉTER-ÁRAM	84
MEGVÁLTÁS.....	85
PUHA	85
HÚSSZOR	86
MÉDIAHÍR.....	86
CSONTFIGURATÍV.....	87
EGYSZERÚBBEN.....	87
HÁTTÉR.....	88
ÓÉV	88

RÉS

REPÜLÉSBE MENEKÜLNÉL?
MENEKÜL A REPÜLÉS?
HELYBEN ÁLLVA IS ZUHANSZ, MERT
SEMMI BURKÁN VAGY A RÉS,
AZ TÁGUL, HA MÁR NEM ÉLSZ ÉS
EMLÉKFOSZLÁNY SEM IDÉZ.